

VYŠTRÍŽEK Z ČASOPISU
OSTRAVSKÝ VOJENSKÝ
OSTRAVA

Literární listy, Praha

ze dne - 4 V 1971

DIVADLO P. BEZRUČE HRAJE OPERETU PRO PLNÉ HLEDIŠTĚ

Divadlo touží po plném hledišti, lidé se chtějí bavit ... a proto jsme v pátek mohli zhlédnout v Divadle Petra Bezruče premiéru operety „Mamzelle Nitouche“, žánru na této scéně zcela ~~výjimečného~~. Těžko lze hovořit v tomto případě o dramaturgickém objevu, spíše je na místě označit tuto poměrně schůdnou cestu jako možnost naplnit hlediště pomocí atraktivního titulu.

Po pravdě je však třeba ~~přiznat~~, že bezručovci mají ve svém středu řadu herců, pro něž není zpěv problémem, i když na operetní inscenaci v tradičním a klasickém slova smyslu ~~v současné době rozhodně nemají~~. Při páteční premiéře to bylo cítit hlavně ve sborových scénách a konečně i Hervého hudba zněla v komorním aranžmá poněkud nezvykle a bez „šťávy“.

Müllerovo pohostinské nastudování těžilo samozřejmě z hereckého projevu (jmenujme Sulcova Célestina, zvláště v 1. jednání komediálně působivého Filipova Fernanda i titulní postavu J. Postlerové), vybavilo epizodní figurky působivými gagy (zvláště pak J. Odlu v několika převlecích), ale zdá se, že libreto místy činoherní projev nuneslo. Operetní libreto má svá pravidla a zákony a těžko lze po něm chtít, aby bylo něčím víc.

A tak se hrálo představení místy bujně veselé a vtipně parodující, místy zadržávající v úskalích operetního zjednodušení; při textech pánů Meilhaca a Milhauda přišli poněkud zkrátka herci, při interpretaci zpěvních čísel se asi cítil ošizen pan Hervé. Čas ukáže, zda bude spokojena aspoň pokladna divadla.

(Ž)

Ústřední dvojice „Mamzelle Nitouche“: Jana Postlerová jako Denisa a Milan Sulc jako Célestin.

Foto: František Krasl

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

29. IV. 1971

Literární listy, Praha

OSTRAVSKÝ večerník,
OSTRAVA

ze dne

4 ov

HERVÉHO ZNÁMÁ A POPULÁRNÍ opereta „Mamselle Nitouche“ je stálou součástí repertoáru našich divadel. Zítřejší večer ji mohou zhlédnout také ostravští diváci na scéně Divadla Petra Bezruče, kde ji pohostinsky nastudovat Alois Müller. Pod jeho režijním vedením, na scéně Otakara Schindlera vytvoří roli Denisy Jana Postlerová (na snímku), v roli Celestina alternují Milan Šule a Milan Sova a poručíka Champlatreuxe hraje Jan Filip.

Mamselle Nitouche

Zítřejší večer bude mít v Divadle Petra Bezruče premiéru opereta F. Hervéa „Mamselle Nitouche“. Operetu režisuje pohostinsky Alois Müller, kterého jsme požádali o rozhovor:

I když jste nyní televizním režisérem, divadlo zřejmě nehodíte opustit...

Jsem s ním ve stálém styku. Nedávno jsem režisoval v Opavě, nyní jsem byl pozván k režisování „Mamselle Nitouche“. Jsem tomu velice rád, protože v televizi připravuji muzikál a mám tak možnost ověřit si některé režijní postupy.

Proč právě tato opereta v Divadle P. Bezruče?

Domnívám se, že byla zařazena do dramaturgického plánu divadla velmi prozíravě. Jestliže má toto divadlo všestranně seznamovat mladé lidi s různými divadelními žánry, je velmi správné nahlédnout také do světa klasické operety. „Mamselle Nitouche“ má kromě hudebních kvalit ještě i dnes

únosné libreto a o její popularitě svědčí i to, že se stále objevuje na repertoáru.

Jaký je váš režijní přístup? Představení je určeno přede-

vším mladým divákům, chtěli jsme tedy „oprášit“ operetu od nánosů konvence. V žádném případě jsme se nechtěli operetě vysmívat, ale snažili jsme se najít v ní to, co je i dnes živé a progresivní, vyhmátnout v ní poezii, radost, kterou dá hercům i divákům. (mj)

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Mladá fronta, Ostrava

19. V. 1971

divadlo

NENÍ TO HŘÍCH

Milovníci operety jsou epikurejci, cititeli rozkoše, obdivovateli mlostných osudů (jedno zda v chatrči nebo v paláci), ochutnávateli konkrétních záležitostí života, jen když v tom není moc filosofie. Operetou se přece nic neřeší a neotvirá, operetou se potvrzují příjemné děje života.

Mamzelle Nitouche, jak jí hraje Divadlo Petra Bezruče v Ostravě v režii Aloise Müllera j. h. (dirigent Jan Tomšík, výtvarník Otakar Schindler, choreografie Julie Jastřembská), se proti smyslu a žánru operety neprohřešuje. V úhrnném významu je to však inscenace komornější, méně vyzývavá a prostší. Nemá bombastickou útočnost velkého hudebního divadla, ale zní přesto pevně. Má nerozpačitý a intenzivní tón operetního představení, které si uvědomuje svůj činoherní původ a nespazí se to zakrýt. Snaživě a lehce rozvíjí z činoherních zkušeností vše, co může syntetickému divadlu, jakým opereta bezesporu je, prospět. Pro stále návštěvníky a obdivovatele Divadla Petra Bezruče má inscenace navíc příchutí spáchaného hříchu: oblíbení herci a herečky v rolích operetních tenorů a subretlů z toho hlediska je možné leccos odpusť. Ale není třeba. Hlasové vybavení sólistů je v rovnováze s výtvarným prostředím, s jeho náznakem a vzdušností, nic z něho není hmotně ani barevně zahřeno, všude je dost vzduchu a místa, takže i nevytřénované hlasivky herců znějí úměrně prostředí — a na druhé premiéře už ve vyrovnanější spolupráci s orchestrem, bez hmatatelných technických chyb. Ani zkušební operetní diváci neodcházel z divadla zklamáni. Chyběla jim možná ta obvyklá velkotónážní podívaná, ale přesvědčení, že viděli vervnou a srdečnou operetu, jim zaručeně zůstalo.

Milan Sulc a Milan Sova se střídají v rolích Celestina a divadelního ředitele. Milan Sulc vnitřní komediálnost ukázněje přísnou vnější formou. Daří se mu proto lépe Celestin. Milan Sova je komediálně volnější, rád improvizuje a dobře cítí, že si to může v operetě dovolit. Sovovy postavy však ztrácejí uprostřed kurážného komediantství individuální rysy a splývají. Představená kláštera Rad-

vana Havelková a Marie Viková hrály role ve výrazném, účinném a jednoduchém gestickém stylu. Luděk Eliáš jako major se v inscenaci umístil bez rozpaků a přesně. Vnější střídme gesto i grimasu spojil s přesvědčivostí charakteru.

Jana Postlerová v roli Denisy neměla zář velké operetní hvězdy, ale byla krásná jinak: tlučeným temperamentem dívky, která pěkně zpívá a přitom jde životem samozřejmě, jako na procházce. Její zpěvný part byl nevybojovaný a jemný. Denisa se nevnucovala — a byla přitažlivá. Jan Filip jako poručík byl neokázalý a sympatický, neoslňoval a v celkovém tónu vycházel vstřícně. Jaroslav Fukala v roli režiséra měl rysy vynikající veseloherňácké figurky. Jiří Fišer — Lorient — se otevřeným realistickým tónem trochu vylučoval z měkké srdečnosti jeviště, jehož oporou byl naopak nepřehlédnutelný Jan Odl v desítkě drobných nápaditých převleků a masek. Corinna, kterou hrála Johana Tesařová, byla perfektní operetní studii. Ve výraznosti a herecké jistotě (zvláště v používání satirické zkratky) se jí přiblížila Drahomíra Hofmanová jako Sylvie. Kolem sboru důstojníků a ostatních členů bylo však chvílemi prázdné.

ZDENĚK KRČMÁR

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Svobodné slovo, Brno

12. V. 1971

Nituška takřka činoherně

Ostravští bezručovci sáhli pro svou poslední premiéru do zásobárny divácky nepřitažlivější. Z repertoáru klasických operet si vybrali Hervého Mamzelle Nitouche a její režii svěřili nedávnému ještě činoherci, televiznímu dramaturgovi a režisérovi Aloisu Müllerovi.

POD JEHO vedením byla opereta rozehrána v rozmarnou komedii, snad jen v prvním jednání charakteristikou klášterní představené a fortnýřky (v jinak zdařilé interpretaci R. Havelkové a M. Vikové) poněkud mimo charakteristiku danou textem, zato ale ve druhém jednání nabitou tolíka neotřelými nápady, že to překvapovalo i zkušené divadelníky.

Hudební příprava J. Tomšíčka (kterého při závěrečných zkouškách a na premiéře pro onemocnění pohotově zastoupil hostující M. Salamoun) se projevila dobrými pěveckými výkony, ale i přeinstrumentováním partitury pro menší soubor, výrazněji pak, a ve výsledku i vhodně, v několikaleté záměně valčíkového rytmu za rytmus sudý.

Herecké výkony, nezatižené operetním klíčem, byly umocněny neotřelým jevištním pohybem, což platí nejen o postavách hlavních, ale překvapivě i o zpívajícím komparsu hostujících konzervatoristů — zdařilý výsledek práce choreografky J. Jastřembské. O pěveckých předpokladech některých členů souboru jsme se mohli přesvědčit několikrát již dříve. Hlasově je technicky nejvýše J. Postlerová (Denisa), i když její hlas neoslňuje velikostí. Je však pohyblivý, intonačně jistý a obsahově výrazný. J. Filip (poručík) pojal svou úlohu hlasově i herecky ukázněně komorněji, než je při jeho impulzivním herectví obvyklé. Celestina hereckým zpěvem zdařile charakterizoval pohyblivý M. Sulc. Z hereckých výkonů, vesměs zdárných, připomejme alespoň ještě řadu Odlových žánrových figurek, Eliášova majora a čtve-

řici hereček L. Bednářové, Dr. Hofmanové, V. Janků a J. Tesařové. Hrál se na nápadité pohyblivé jednoduché scéně Ot. Schindlera, avšak přece jen slohově nejednotně.

ars